

Історія села Мала Любаша¹

У мальовничому поліському краї, де шумлять зелені ліси, є село Мала Любаша. Вперше у письмових актах воно згадується за 1929 рік. Існує легенда, що колись тут жив багатий пан, якому належали довколишні села, ліси, поля, луки. У нього було дві доньки красуні. Так сталося, що обидві народилися в один і той же день, лише з різницею в роках, і названі були одним іменем – Люба. Коли дочки виростили і прийшла пора давати посаг, батько-вельможа поділив між ними порівну все, що мав, а те село, в якому збудував дім для молодшої з доньок, назвав Мала Любаша. За іншою версією, пан заповів села донькам перед самісінькою своєю смертю. Коли відчув, що життя його покидає, покликав їх до себе і наказав старшій дочці бути володаркою, - Великої Любаші, а меншій, - Малої Любаші.

До 1917 року населення Малої Любаші стало майже неписьменним. Хоча історія школи сягає ще у 19 столітті. Тодішня школа була при церкві. А вчителював місцевий священник. За часів Польщі біля Малої Любаші було кілька хмелярень. Хмелярні тягнулись від села аж до Хотинки. Коли утворився колгосп, хмелярі перестали існувати. До радянсько-німецької війни село було невелике, мало одну вулицю, на якій нараховувалось 33 двори. 1 липня 1941 року село окупували німецькі солдати. До 1917 року Мала Любаша належала до Тучинської волості Волинської губернії. З 1917 по 1939 рік до Тучинської гміни Ровенського повіту. Малу Любашу визволили від фашистів 14 січня 1944 року. Це зробив батальйон 337-го стрілецького полку, яким командував росіянин Бuzикін. Рішенням сільської ради №150 від 19 березня 2004р. затверджено символи села Мала Любаша. Герб: щит розтятий на золоте і синє поля; посередині розтяте червоно-золоте колесо від воза, над ним обабіч по червоному кетягу калини з трьома листочками – у золотому полі листочки зелені, у синьому – золоті. Прапор: квадратне полотнище, що складається з двох вертикальних смуг – жовтої та синьої, посередині – дерев'яне колесо від воза, розділене на червону та жовту половини. Колесо вказує на поширене тут здавна стельмаське ремесло. Калинові кетяги – символ краси, щедрості, родючості, любові до рідного краю.

Історична довідка села Борщівка

Рішенням сільської ради №211 від 18 листопада 2011р. затверджено символи села Борщівка. Герб: щит розділений горизонтально по дві частини у співвідношенні 2:1. Верхня частина золотого кольору, на ній розміщено зображення Архангела Михаїла в честь якого названий храм у селі. У нижній частині зеленого кольору зображено цебер срібного кольору, ознака ремесла яким з давніх давен займалися мешканці даного населеного пункту. Срібний колір – колір чистої води, зелене поле – багатство лісових просторів, серед яких знаходиться село. Золотий колір – сільськогосподарський напрямок основної діяльності мешканців села. Герб обрамлений картушем, зверху увінчаний стилізованою короною, характерною для сільського населеного пункту. Прапор: квадратне полотнище, розділене горизонтально на дві частини у співвідношенні 2:1. Елементи і кольори герба перенесені на хоругву у тому ж порядку і співвідношенні. В селі є Свято - Михайлівська Українська Православна церква, фельдшерсько-акушерський пункт, сільський клуб, публічно-шкільна бібліотека, 4 магазини, 1 об'єкт громадського харчування, Борщівська загальноосвітня школа I-II ступенів. З географічної точки зору Борщівка знаходиться на межі Волини Подільської височини і Поліської низовини. Дати заснування села немає. Першою писемною згадкою про село є книга «Список населених міст Волинської губернії» за 1911 рік, яка була видана в Житомирі. За переказами старожилів, землі де зараз знаходиться село, належали пану Нероду, який жив у Франції, а в Борщівці був управитель панського маєтку. Всі панські землі були вкриті лісами, хто більше розкорчує лісу, тому і більше землі. Село на той час налічувало 18 сімей. Люди займалися хліборобством, бондарством, виготовляли цебри, діжки. Люди працювали, але жили

